

raula magnífica, sumptuosa, que satisfà abastament la imaginació de l'home. L'etimologia d'aquest mot no ens ve a dir altra cosa que remoure o girar o fer voltar entorn d'un eix per a tornar al punt inicial. No obstant, el sentit que li ha donat el poble ha eliminat aquesta imatge de rotació i n'ha acceptat només la idea de remoure, de capgirar, de destruir, de trasbalsar i alterar. És per això que, quan un partit polític s'assenyala una finalitat i aquesta s'aparta dels viaranys per on s'escolen els sentiments i les idees de la multitud, l'intent d'assolir aquella finalitat s'uneix al coneixement elemental d'alterar i capgirar i, llavors, és quan els homes esdevenen inevitablement revolucionaris.

El mot Evolució significa formació, desenrotllament, desplegament. Aconsegueix donar al poble la idea de trànsit, però no arriba a donar-li mai la idea de canvi, de transformació. I quan la impaciència no té més espera, no és d'estranyar que la majoria dels homes que es reuneixen entorn d'una doctrina idealista de transformació, anhelosa d'un canvi, es trobin sobtadament emportats pel moviment revolucionari per tal de precipitar l'obtenció del fi tan esperat.

Cal, però, fer més complet el pensament del poble, precisant en la revolució dues fases: una, la determinada per l'acció violenta contra el poder constituït, que pot molt bé qualificar-se de catastròfica o negativa; l'altra, valdre's del poder per emmotllar l'ordre social d'acord amb el concepte propi. Aquesta és la fase que podem dir positiva, i en alguns casos la que li dona vida. Solament partint d'aquestes fases pot concretar-se que la revolució és un mitjà i és també un fi. Com a mitjà pot molt bé no ésser útil a causa d'un emmot-

llament voluntari a les idees noves per part d'alguns elements socials contraris. La segona fase pot ésser benèvola i suau o violenta, però ha d'obrar lliurement, amb tota independència, de l'obra i moviment d'evolució, la qual estarà obligada a veïllar per la consolidació i consagració de l'obra revolucionària.

Les dues fases de la revolució, abans esmentades, tant poden servir per al progrés com per a la reacció. Aquest procedir pot adaptar-se a múltiples fins i, per tant és sobradament perillós apropiari-la com a fi. Cal establir una moral revolucionària i tenint en compte que la moral no és ni ha d'ésser exclusiva de cap partit, sinó absolutament universal, serà necessari fer la proposició d'un conveni que pogués ésser acceptat per tothom. No hi ha dubte que per anar a una revolució és precís, sempre, que el poble demostrï nefament una preponderada i gens dubtosa inclinació per uns assenyalats ideals que són reprimits o contrariats per una minoria. Contra la voluntat d'una majoria, ha de resultar inútil fer la revolució. Per molt gran i noble que sigui la nostra estimació i lleialtat al nostre idealisme, no podem, obrant justicierament, imposar-les brutalment per la força.

JORDI CIMALT.

Si darrera l'arma d'En Compte s'hi hagués trobat un bon orador i un home d'intel·ligència? política, els trets en lloc del sostre haurien anat a parar dintre els cossos dels inconscients subjectes d'Olot.

clericalles

quant ens costa el clergat

A Espanya viuen 36 ordres de religiosos en 340 convents, en els quals hi ha 12.146 barons. Viuen 80 ordres de religioses en 2.776 convents, que fan un munt de 42.829 femelles.

Entre tots, fan un total de 54.975 individus.

Donada la carestia de la vida en l'actualitat, per molts dejunis que facin, per poc sabó que gastin i per poca roba que destrocïn, han de consumir a dues pessetes diàries per cap, doncs d'entre ells i d'entre elles, fins n'hi ha que viatgen en primera i amb força freqüència. Així la subsistència d'aquests honorables cel·licóles ens costa a l'any 40.231.750 pessetes que són aproximadament 22.000 duros diaris.

A aquests quaranta milions llargs de pessetes, cal afegir-hi altres 70 en què es calcula l'augment gradual de la riquesa dels religiosos espanyols, la qual, segons detalls presos de la seva pròpia bibliografia, ascendeix ja a 3.200 milions de pessetes.

De mantenir el clergat ens costa:

El clergat secular: 193.212.500 pessetes

El clergat regular: 110.231.750 pessetes.

Total: 303.444.250, o sigui tres cents tres milions i mig de pessetes.

Resulta, doncs, que cada espanyol, almenys, gasta cada any en religió 17 pessetes i UNA pesseta en justícia

Aquestes quantitats fabuloses, que despenem en un servei completament inútil, són la part més grossa del gran motiu que corromp Espanya.

De Llibertat d'Hospitalet.

Necessiteu

drogues, perfums, queviures, articles fotogràfics, pintures, etc.?

Tingueu present

El Siglo

Avinguda de la República, 17

FIGUERES